

[Hert Petersen.]

rigsministeren var inde på det samme spørgsmål — i forbindelse med anerkendelse af den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam, at jeg accepterer fuldt ud det princip, at man skal nøjes med at anerkende den regering, der har magten, men sagen er jo den, at lige så vel som Saigonregeringen har magten i et noget uafklaret område, så har den provisoriske revolutionsregering en lige så klar magt inden for sit område. Man kan sige, at det område er også lidt uafklaret — hvor går grænserne egentlig? — men nøjagtig den samme indvending kan altså vendes mod Saigonregeringen, af ganske naturlige årsager, da der er tale om, at de to statsdannelse har en fælles grænse.

Den samme betragtning gælder i øvrigt for Cambodias vedkommende, så jeg synes ikke, at man ud fra det, som er det almindelige danske anerkendelsesprincip, kan nægte at foretage en anerkendelse af den regering, som er medunderskriver af Parisaftalerne, den provisoriske revolutionsregering i Syd-vietnam.

Hr. Arnfast kom med nogle betragtninger, som jeg synes det var lidt svært at finde hoved og hale i, udover altså disse faldskærmstropper i Polen. For det første ved jeg ikke, om det er rigtigt. Der kommer mange skrøner i aviserne. For det andet så sker der sikkert mystiske ting af samme art i samtlige — i samtlige — større lande, så jeg tror ikke, det har nogen synderlig interesse. Men jeg er helt uenig med hr. Arnfast i den betragtning, at freden er en for alvorlig sag til at overlade til politikere. Jeg synes, at ethvert kendskab til historie viser, at militær, militarister, generaler osv. har spillet en skæbnesvanger rolle gang på gang under optræk til internationale konflikter. Jeg synes også, at historien viser, at militærvæsen ikke er et fredsfremmende foretagende.

Udenrigsministeren svarede, og det anerkender jeg, i meget høj grad på de spørgsmål, jeg havde stillet. Jeg tror ikke, der var nogen af dem, som udenrigsministeren gik uden om. Til gengæld var svarene ikke synderligt tilfredsstillende, set fra mit synspunkt.

Jeg har været inde på spørgsmålet om anerkendelsespolitikken. Jeg beklager, at regeringen ikke vil inddrage, som udenrigs-

ministeren sagde, politiske spørgsmål i Parisklubbens drøftelser. Det var jo oprindeligt, da Parisklubben blev skabt, et udtryk for en politisk betragtning, da man gav den demokratiske regering i Chile dette moratorium. Men nu vil man altså ikke inddrage politiske spørgsmål i drøftelserne; det synes jeg er beklageligt.

Jeg siger i øvrigt også tak til udenrigsministeren for gennemgangen af, hvad der sker på sikkerhedskonferencen. Det var bedre end det, som fandtes i det skriftlige oplæg. Her fik vi da noget mere at vide. Jeg mærkede mig det, udenrigsministeren sagde om drøftelsen dernede om grænsernes ukrænkelighed, at man skal have lavet et dokument, hvor det fastslås, at grænserne i Europa er ukrænkelige, men fra vestlig side ønsker man indført en passus i dette højtidelige dokument om, at grænserne kan ændres gennem fredelige forhandlinger. Man vil have en formel, hvorved man holder muligheden af grænseændringer ad fredelig vej åben — sådan tror jeg udenrigsministeren udtrykte sig. Jeg anser det for et forkert og meget farligt standpunkt, som er egnet til at blokere forhandlinger og blokere løsninger. Jeg kender ikke mange internationale traktater, hvor man holder grænseændringer åbne, samtidig med at man fastslår grænsernes ukrænkelighed. Jeg mener, at det, som har været hovedpunktet i europæisk diskussion og en af årsagerne til uro og spænding i Europa i efterkrigstiden, har været usikkerheden omkring disse grænser. At de nu endelig er blevet lagt fast, er med til at skabe sikkerhed, tryghed og afspænding — på længere sigt også på det kulturelle og ideologiske område. Hvis man derimod vil sige: nej, de er ikke lagt rigtigt fast alligevel, for vi holder en dør åben, de kan ændres ad fredelig vej, som det hedder — vi ved alle, at fredelig vej, det kan være mange ting, det kan være diplomatisk pression med militærpression bagved, det kan være økonomisk pression og meget andet — så får man ikke den afspænding i Europa.

Hr. K. B. Andersen mente, at vores dagsordensforslag var naivt, men hr. Arne Christiansen havde dog bemærket den sammenligning med Tivoligården, jeg har foretaget i dagsordensforslaget. Det er jo baggrunden for det. Vi mener ikke — dette være også sagt til hr. Arnfast — at dansk militær på